

I tot es barreja així

S'apropa el novembre, el dia 1 em recordarà que ens morim i el 5 que segueixo viva

Foto: Esther Tuttle

Un home toca una cançó que si la fes més ràpida seria alegre. L'acordeó l'hi demana, però ell no ho fa. Un nen petit li posa una moneda i li somriu.

Jo vaig vestida de negre. Amb una jaqueta morada que dissimula el dol per algú que no conec gaire i que va morir ahir. I al darrere de l'últim banc, dreta, he escoltat com li deien adeu i l'aplaudien fort, com s'aplaudeixen les bones obres al final d'una funció. I s'apropa el novembre, el dia 1 em recordarà que ens morim i el 5 que segueixo viva, que em faig gran. I tot es barreja així. Perquè quan deia que torni la tardor volia dir que tornin les coses boniques que m'han passat en altres tardors.

Però la vida és tan nova com vella. I la gent que estimo potser no ho sap prou, potser ni jo ho sé prou. I un dia fallarà un, i un altre dia un altre. I ens vestirem d'un negre arrugat, del fons de l'armari, i davant l'evidència, massa certa, violenta i dràstica, se'ns encongirà alguna cosa endins. I tota aquesta transcendència es camuflarà, com s'ha camuflat sempre, entre la vulgaritat tan útil i protectora del dia a dia.

I pensaré què em faig per dinar. Menjaré fruita cada dia per aprimar-me. Aniré al concert de Rod Stewart a Dublín, que és car, però més car és no fer-me un regal de tant en tant. Escriuré quan sàpiga des d'on vull escriure, o quan no pugui més. Faré cares estranyes davant

l'imprevisible. I un dia seré valenta i l'altre no. I buscaré raons que em justifiquin la pena i l'alegria. I el temps passarà. Com li ha passat a cadascuna de les persones que saben que un dia no hi serien, però preferien no pensar-hi gaire.